

Fædrelandskærlighed i mange Aar har været hævet over al Tvivl, ikke vil sige Nej til denne Endring, ikke vil nægte, at det maa være noget deprimerende for en Soldat, der bliver genindkaldt til Militærtjeneste, at samtidig med, at han uddanner sig til at forsvare sit Fædreland, gaar han over fra at være en fri Mand til at være et Fattiglem, naar han kommer hjem. Jeg er ganske vis paa, at den ærede Indenrigsminister, hvis Humanitet jo er vel bekendt, og om hvis Lyst til at styrke Fædrelandskærligheden hos den fattige Del af Befolkningen der ikke kan være Tvivl, ikke vil kunne bære over sit Hjerte andet end at anbefale det Flertal, paa hvilket han jo har en vis Indflydelse, at vedtage denne Tilføjelse til Paragraffen. At den ærede Ordfører kan forsvare at lade det blive regnet for Fattigforjærgelse, hvad de genindkaldtes hjemmeverdende Familier saa kan jeg bedre forstaa, thi den ærede Ordfører er jo nylig bleven omvendt til en fædrelandskærlig Mand, er nylig udgaaet fra et Parti, hvis Fædrelandskærlighed jo er i højeste Grad omdisputabel. Men jeg synes, at det er noget af det første, den ærede Ordfører skulde lægge sig paa Sinde, at det Selstab han er kommen i, tvinger ham absolut til som noget af det første at vise sin Fædrelandskærlighed af sine Gjerninger. Naar altsaa Mindretallet, hvis Fædrelandskærlighed vi alle vide staar paa ret spage Fødder, stiller et saadant Endringsforslag, kan jeg ikke tro andet, end at de andre ærede Faktorer, der skulle være med til at vedtage denne Lov, maa tiltræde det.

Endelig har Mindretallet stillet et Endringsforslag til § 71. Som ærede Medlemmer ville se, er det ganske den gamle Paragraf, undtagen at der er foretaget nogle mindre Endringer, der gøre den mere tydelig. Og saa her maa Mindretallet i høj Grad beklage, at Flertallet har foretaget et stort Tilbagestrid. Flertallet har nemlig udeladt Lægemedler og Indlæggelse paa Sygehus, og efter Flertallets Forslag bliver det altsaa kun Lægehjælp, som ikke regnes for Fattighjælp. Mindretallet staar paa det Standpunkt, som det store Flertal af Tinget stod paa ved anden Behandling, at man bør tage Lægemedler og Indlæggelse paa Sygehus med. Den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at man var bange

for, at der skulde ske altfor store Misbrug af Lægemedler, naar de ikke bleve betragtede som Fattighjælp. Men Kommunalbestyrelsen har jo dog ogsaa i den Retning en vis Kontrol, og man maa jo gaa ud fra, at Lægerne ere nogenlunde fornuftige Mennesker, som ikke ville tillade de syge at bruge Medicin ganske i det ubegrænsede. Altsaa, vi mene, at naar de fattige ere baade under Lægernes og ilmed under Kommunalbestyrelsernes Kontrol, er det tilstrækkeligt. Stønt jeg ikke absolut benægter, at der i enkelte Tilfælde kan finde Misbrug Sted, mene vi, det er saa betydelig en Vættelse for de fattige ogsaa at kunne saa Lægemedler, at vi maa fastholde det, og det saa meget mere, som det blev vedtaget med stort Flertal baade fra Højre og Venstre ved 2den Behandling. — Hvad Indlæggelse paa Sygehus angaar, forstod jeg heller ikke ganske, om den ærede Ordfører nævnte som Grund dertil, at der var flere Amtsraad, der allerede gav frit Sygehus, og andre til nedsat Betaling. Det er ganske overordentlig prisværdigt. — Jeg forstaaer ikke, hvad han mente, naar han sagde, at han frygtede for, at denne Udvikling vilde lide herved. Det kan der jo ikke være Tale om; naar vi paa lægge, at Indlæggelse paa Sygehuset skal være fri alle Vegne, er der slet ikke Tale om, at Udviklingen lider derved; tværtimod bliver Udviklingen først fuldkommen derved. Saaledes bærer man sig herne ad. Jeg tillader mig i den Henseende at henholde mig til den højtærede Indenrigsminister, som paa et beskæftiget Omraade, nemlig den Gang, han indbragte Forslaget om Ulykkesforsikring, gjorde opmærksom paa, at de bedste Arbejdsgivere forsikrede allerede nu frivillig deres Arbejdere, og saa sagde den høje Minister, at det, vi nu gøre, er, at vi gøre det, som de bedste Arbejdsgivere hidtil have paa taget sig frivillig, til Pligt for dem allesammen. Det er fuldkommen korrekt, for det er netop i den Retning, at Lovet bør gaa. Naar en Udvikling er begyndt, er det Lovens Opgave at træde til og fuldkommen gøre Udviklingen. Derfor forstaaer jeg ikke rigtig det Standpunkt, den ærede Ordfører staar paa, naar han mener, at Udviklingen vil lide. Det er mig ganske ubegribeligt, hvorledes den vil lide, naar vi paa lægge almindelig Indlægning af fattige paa Syge-